

ת"פ 44586/02/20 - מדינת ישראל נגד אחמד מוהלוס

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 44586-02-20 מדינת ישראל נ' מוהלוס

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד מוהלוס

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בכך שביום 6.8.19 גנב, מתוך ארגז שהיה מותקן על קטנוע השייך למתלונן, טלפון סלולרי השייך אף הוא למתלונן.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית.

המאשימה ציינה כי הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשם הינם הפגיעה בשלום הציבור ורכושו.

לטענתה, הפגיעה החמורה בפרטיות, המשמעות האישית של אבדן ריכוז וזיקוק של חיים הטמונים כיום, עבור רוב האנשים, בטלפון הנייד ה"חכם" שלהם, קשה מאד, זאת מעבר לערך הכלכלי של המכשיר. לטעמה - הקושי הרב באיתור ולכידת עברייני גניבת טלפונים ניידים מחייב הטלת ענישה מחמירה על ידי בתי המשפט.

אשר על כן, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה בעבירה זו הנע בין חודשי מאסר בודדים (שאפשר וירוצו בעבודות שירות) ועד מאסר בפועל ממש בן מספר חודשים. נוכח היעדר עבר פלילי לנאשם ביקשה המאשימה למקמו במרכז המתחם ולהטיל עליו מאסר בן מספר חודשים שאפשר וירוצה בעבודות שירות.

הוגשה פסיקה התומכת בטענה זו.

הסנגור ביקש להדגיש מספר עובדות העומדות כנגד עתירת המאשימה:

· הנאשם היה בן 20 בעת ביצוע העבירה.

· אין לו עבר פלילי.

- העבירה בוצעה עקב פיתוי רגעי, כפי שניתן לראות בסרטון המתאר אותה, עת היה הטלפון מונח בארגז פתוח של קטנוע, על גבול ה"גניבה על ידי מציאה", ודאי ללא תכנון כלשהו.
- הטלפון הוחזר למתלונן (כפי שאושר על ידי המתלונן בשיחה במהלך הדיון להנחת דעת המאשימה), ובפועל לא נגרם שום נזק.
- המתחם שנקבע בפסיקה נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר והיו גם מקרים של אי הרשעה.
- בנסיבות הנאשם יש למקמו בתחתית המתחם.
- גם הסנגור הגיש פסיקה התומכת בטענותיו.

דיון והכרעה:

הלכה למעשה הצדדים נחלקים בדבר העונש הראוי.

אף שאין מחלוקת על הערכים המוגנים הנפגעים, דעתי כדעת המאשימה על ההבדל בין גניבת טלפון נייד לגניבות אחרות, הנזק העצום - נפשי ואחר - הנגרם למי שהטלפון שלו נגנב, בהיות "כל עולמו" מצוי בו, וחלקים ממנו כלל אינם ניתנים לשחזור.

אין לי ספק, אם כך, שיש להחמיר בענישה של גניבת טלפונים ניידים.

עם זאת, אין סג' בהצבת זרקור על הנזק שעבירה זו יוצרת, יש לשקלל מולו את הנסיבות הנוספות הקשורות בעבירה ובעבריו.

עיון בפסיקה מעלה כי שני הצדדים "צודקים", דהיינו קיימת פסיקה מחמירה המתווה את מתחם העונש במאסר לסוגיו בלבד, וקיימת פסיקה אחרת שאכן מאשרת גם ענישה ללא הרשעה על אותה עבירה.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט ג' סקאפה שפירא בת.פ. 9517-03-17 (ירושלים) מ"י נגד סיסו, מקרה שנסיבותיו דומות מאד (אף כי מעט חמורות יותר) למקרה שלפנינו:

"גניבת מכשירי טלפון ניידים היא תופעה נפוצה, בשל זמינותם הגדולה של המכשירים והקלות הרבה שבה ניתן לגנובם. בין היתר מטעם זה, מצאו בתי המשפט, לעיתים, להחמיר בעונשים על גניבת מכשירי טלפון סלולרי. עם זאת, עין בפסיקה מלמד כי במקרים דומים נגזרו עונשים במנעד רחב, החל משירות לתועלת הציבור, לעיתים אף ללא הרשעה... ועד לעונשי מאסר בפועל..."

באשר לנסיבות העניין הקונקרטיות בתיק זה, **אין לי ספק שהמאשימה הלכה "צעד אחד רחוק מדי", התיק הנוכחי אינו זה שעל גבו יש לבסס ענישה מחמירה**, ממספר סיבות:

· הטלפון הוחזר לבעליו, בכך ניטל העוקץ המרכזי מהנזק בעטיו יש להחמיר בענישה.

· הנאשם צעיר, על גבול ה"בגיר צעיר" בעת ביצוע העבירה.

· לנאשם אין כל עבר פלילי.

· הנאשם הקים משפחה לא מכבר ועל פניו העבירה אינה מאפיינת את דרכיו והתנהלותו.

בהינתן דברים אלה אני קובע כי מתחם הענישה צריך לנוע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בעבודות שירות, וכי יש למקם את הנאשם, כפי שביקש הסנגור, בתחתית המתחם.

יחד עם זאת, ולצורך ההרתעה הציבורית, צריך לשלב בענישה גם אלמנטים מחמירים.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 4 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום את העבירה בה הורשע.
2. קנס בסך 1200 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 15.7.21.
3. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור שוב את העבירה בה הורשע בתוך שנה מהיום ישלם סך 2500 ₪. יסרב להצהיר - יאסר למשך 5 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז אדר תשפ"א, 11 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.